

TOTHOM POT SER COM VOL

Hi havia una vegada un jove cranc, que després de moltes dificultats, entrebancs i esforç, va aprendre a caminar endavant com les granotes.

Com saben les nenes i els nens de l'escola Pau Casals, de Sant Llorenç d'Hortons, el cranc d'aquesta història era molt valent i volia seguir el seu camí convençut i orgullós de ser tal com era.

Un dia viatjant amb pas decidit i caminant cap endavant damunt de les roques d'un riu transparent es va trobar un gos que no sabia bordar, però sabia molts idiomes.

Sabia miolar com un gat: miaau, miaau.

Sabia renillar com un cavall: hiii- hiii.

Sabia udolar com un llop: auuu-auuu.

Sabia bramar com l'ase: hi-ha-hi-ha-hi-ha.

Sabia rugir com un lleó: groaar, groaar.

- Bon dia, jove cranc.
- Bon dia, que ens coneixem? -va preguntar el cranc.

El gos políglota li va respondre:

- Tu a mi no em coneixes, però molts animals diferents, que han sentit rumors sobre la teva manera de caminar, sabem molt bé qui ets i com ets i volem seguir el teu exemple. T'admirem.

El cranc estava molt content de sentir aquelles paraules amables i li va dir:

- Moltes gràcies, sí, sí, ja ho sé. La veritat és que a mi no m'importava.

Caminant, caminant, en un prat verd l'esperaven un grup d'amigues i d'amics que volien felicitar-lo per la seva valentia: el mussol que caçava de dia i dormia de nit, el lleó que no volia ser rei, l'aneguet lleig, la llebre que convivia amb tortugues i l'orgullosa girafa d'estatura mitjana.

La girafa s'hi va apropar i li va dir:

- Totes i tots nosaltres, gràcies al teu coratge hem decidit viure la nostra vida com volem, hem decidit seguir quin camí volem agafar, sense tenir por de ser qui som.

I vet aquí un cranc, i vet aquí un gos...
que aquesta història, fos com fos,
va seguir sense recances ni pors.

Nenes i nens de segon.
Classe de la *Cascada profunda*.
Curs 2020-21.